

Jsoucno pravé

Za „skutečné“ resp. „pravé“ jsoucno můžeme považovat jen něco, co je „jedno“, tj. co je nějak (nějakým způsobem a v nějakém rozsahu či míře) sjednoceno, tedy učiněno „jedním“. A to znamená, že takové pravé jsoucno se musí vyznačovat svou vyděleností od jiných (event. ostatních) pravých jsoucenců (která ergo musí sama také být podobným způsobem od jiných vydělena a mohou být proti nim vymezena, od nich ohraničena). Takové hranice nemůžeme chápat v redukovaném smyslu jako pouhé vnější (zvnějška přístupné a zjistitelné) rozmezí, nýbrž jako zcela zásadní hranice mezi světem vnějších „věcí“ na jedné straně a světem „vnitřním“, světem „niterností“, které se jakémukoli přístupu zvenčí zásadně vymykají. Takže jinak řečeno (z jiné strany vyloženo): jakákoli mnohost se může stát „jedním“ pouze tak, že se vytvoří (že je vytvořeno) nějaké „nitro“, nějaká „niternost“, díky kterým se mnohost pouhých „předmětů“ (objektů, které se k sobě mohou vzájemně vztahovat výlučně zvenčí, tedy jako k pouhým „vnějšnostem“) nějak prolamuje, čímž ovšem dochází v ryze vnějším ohraničení původních jen zvnějšku přístupných „jeden“ („jednot“) k možnosti průniků a přechodů (oběma směry).

(Písek, 131210-1.)